

Nej tack till vulgärreaktionära åsikter om sjuka människor

■ På senare tid har Läkartidningen infört en avdelning, »Inlägg utifrån«. Idén var nog lovvärd från början; det är säkert viktigt att ta del av synpunkter på svensk sjukvård och läkarkåren från personer utanför medicinarskrået. Och det kändes kul att tänka att här kommer några friska fläckar utifrån som kan ge en uppfriskande och eventuellt debattväckande syn på vårt arbete.

Men valet av skribenter och de alster redaktionen beslutat publicera gör oss beklämda. Vi ifrågasätter det goda omdömet hos den som godkänt publiceringen av dessa alster. Hanne Kjöllner skrev en artikel som präglades av människoförakt mot sjuka människor. Sådant trodde vi inte att vi skulle behöva läsa i Läkartidningen. Och sen blir det bara värre. Veckan därpå raljerade Annette Kullenberg med de många läkare som liksom vi är bekymrade över de folk-

hälsoproblem som alkohol- och tobaksmissbruk leder till. I följande nummer hävdade Elise Claeson att utbrändhet beror på lathet. Då är måttet rågat. Får Läkartidningen ge utrymme för vilka vulgärreaktionära åsikter som helst? Vi vill inte betala för att läsa dem. Speciellt inte i ett organ för vårt fackförbund.

Bertil Hagström

distriktsläkare, Göteborg

Björn Olsson

*distriktsläkare, Luleå
bjorn.olsson@bredband.net*

Mats Weström

distriktsläkare, Luleå

Meta Wiborgh

distriktsläkare, Luleå

Replik:

Krönikörerna förmedlar åsikter som kanske bör stämma till viss eftertanke

■ Det är uppenbart att flera av de krönikor vi publicerat under vinjetten »Inlägg utifrån« väckt upprörda känslor hos en del läsare. Vår avsikt med avdelningen är att ge utvalda etablerade skribenter, icke-läkare, frihet att ge sina synpunkter på frågor med anknytning till hälsa och sjukdom, även om deras tankar inte alltid går i takt med läkarnas och Läkartidningens egna åsikter. En krönikör balanserar ofta på slak lina; roar en del, retar andra, hemfaller understundom åt bisarra överdrifter, ska kanske inte alltid tas

på fullt gravallvar. De som hittills bidragit med »inlägg utifrån« är dock skribenter och journalister med breda kontaktnät. Kan det vara så att de förmedlar tankar och åsikter som finns ute i samhället, även hos läkarkårens kunder, patienterna, och som kanske bör stämma till viss eftertanke?

För en medicinskt förankrad diskussion om alkoholfrågan se sidan 1264 i detta nummer.

Kristina Räf

chefredaktör och ansvarig utgivare

En tragedi att vara långtidssjukskriven

■ Till chefredaktören för Läkartidningen. Kan man våga hoppas att dagens krönikor (Läkartidningen 11/2004, sidorna 1055-6) av Elise Claeson är den sista vi behöver se?

För jag ifrågasätter om texter som uttrycker ett så stort människoförakt parat med uttalad okunskap om det stora och allvarliga problem som den nuvarande ohälsan innebär för samhälle och för den drabbade individen verkligen hör hemma i vårt fackliga organ. Att bli sjuk och långtidssjukskriven innebär för individen en personlig tragedi och inget annat.

Margareta Wikholm

*läkare och långtidssjukskriven,
som ännu inte upptäckt
det lustfyllda i att vara sjuk
margaretawikholm@hotmail.com*

Tack för Annette Kullenbergs kloka och roliga kåserier

■ TACK, TACK för Annette Kullenbergs underbart roliga kåserier i LT, äntligen nåt som inte är studentikost, så himla roliga, kloka och bra att jag bara älskar dom! Tänker särskilt på kåseriet om Michael Jackson och kreativitet, och nu senast »Vet du vart du cyklar, lille vän?« (LT 10/2004, sidan 960).

Lena Fant

*företagsläkare,
Kvalita Hagalundshälsan, Solna
Lena.Fant@kvalita.se*

Kränkande och enfaldig analys av sjukskrivningarnas orsaker

■ När jag läste Elise Claesons inlägg »Hypokondriernas triumf över en oförstående läkarkår« (LT 11/2004, sidorna 1055-6) trodde jag att det var ett skämt. Jag bad några av mina kollegor på skolan läsa den också för att kolla om jag totalt missförstått artikelns budskap, men det hade jag inte. Flera med mig var överens om att maken till onyanserad, kränkande och enfaldig analys av människors sjukskrivningsorsaker finns nog inte.

Elise Claeson anser att folk helt enkelt inte är sjuka i dagens Sverige. De är antingen lata, arbetskygga, överkänsliga för arbete eller har diagnosen hypo-

kondri, inbillningssjuka. Har författaren ingen kontakt med verkligheten?

Utbrändhet är bara lathet. Förslitningssjukdomar är arbetsskygghet. Stressrelaterade depressioner är överkänslighet för arbete, osv. Hur kan en människa som kallar sig socionom besitta en så monumental okunnighet?

Sanningen är den att arbetsmiljön speciellt inom den offentliga sektorn försämrats till den grad att de arbetsrelaterade sjukdomarna ökat katastrofalt. Känner man inte till detta skall man inte ta till orda och påstå att en hel generation känner lustfylldhet av att vara sjuk och slippa arbeta.

Till råga på allt påstår Elise Claeson att läkarkåren står oförstående inför alla hypokondriker.

Jag tror att ingen vill vara sjuk idag. Idag måste man vara frisk för att orka vara sjuk och ta matchen mot försäkringskassan och andra som gör livet svårt nog ändå.

Det är inför alla stupida sparbetning som landstingspolitikerna tvingar på läkarkåren som de står oförstående.

Andy Pallin

*psykiatrisjuksköterska
och vårdlärare, Bollnäs
andydypal@tiscali.se*